

Aseistaudu!

Sana hallussa, sp 29.7.2007

K.P.Yohannan: Arm Yourself!

Kun Herra kutsuu meitä seuraamiseensa, me koemme ylitsevuotavaa iloa. Olemme innostuneita ja haluamme antaumuksella tehdä parhaamme. Mutta aikaa myöten huomaamme, että asiat sujuisivat huomattavan paljon paremmin, jos vain olosuhteet olisivat suotuisat: jos taloudellinen tilanne ei olisi niin kireä, jos Uno Hurmapuro ei olisi kummallisine päähänpinttymineen seurakunnan johtajana ja jos ei tarvitsisi tehdä yhteistyötä Siiri Suuren kanssa - sattuu nimittäin olemaan täysin sietämätön tapaus.

Niinpä kun aikaa kuluu, meidän innostuksemme latistuu ja näyttää siltä, että muiden uskovien aiheuttama ärsyntyminen, pettymykset ja ristiriidat tulevat aina vaan pahemmiksi. Lopulta tulemme pisteeseen, missä emme kestä enää yhtään enempää ja me joko alamme taistella oikeuksiemme puolesta tai me vetäydymme kaikessa hiljaisuudessa takavasemmalle - haavoittuneina ja katkeralla mielellä.

Miksi emme jaksaneet palvella Herraa, vaikka aloitimme niin tosissamme ja vilpittömin mielin?

Aseeksi sama mieli

Mahtoiko käydä niin, että meiltä unohtui se tosiasia, että emme taistele verta ja lihaa vastaan? Me päinvastoin aloimme taistella Unoaa ja Siiriä vastaan todellisen vihollisen sijasta. Varustauduimmeko me oikealla tavalla hengellistä taistelua varten niin kuin Paavali kuvaa Efesolaiskirjeessä? Jos vastauksemme on "kyllä", mitä sitten teimme väärin?

Uskon, että vastaus löytyy apostoli Pietarin kirjeestä, jonka hän kirjoitti elämänsä loppupuolella: *Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa, niin ottakaa tekin aseeksenne sama mieli (1.Piet.4:1).*

Olemmeko ottaneet aseksemme valmiuden kärsiä - siinä samassa mitassa kuin Kristuskin, kun hän kärsi meidän puolestamme eläessään maan päällä?

Olen joutunut huomaamaan varsin selvästi, että ajatus valmiudesta kärsimiseen ei tahdo millään sopia meidän tämän vuosituhannen kristittyjen käsitykseen Kristuksen seuraamisesta ja palvelemisesta. Mutta raamattu opettaa, että kärsiminen hänen tähtensä on meille etuoikeus: *Teille on suotu se armo, että saatte uskoa Kristukseen ja vielä kärsiäkin hänen puolestaan (Fil.1:29).*

Tarkoittaako tämä sitä, että meidän kaikkien tulisi tavoitella joutumista pahoinpidellyksi tai marttyyrikuolemaan? Ei, siitä ei ole kysymys. Herra haluaa, että me aseistamme mielemme olemalla valmiita kärsimyksen vastaanottamiseen voidaksemme kärsiä kuten hän, jotta vihollisella ei olisi mitään mahdollisuuksia saada meitä vedetyksi pois taistelukentältä.

Tie kuuliaisuuteen

Emme saa unohtaa, että Kristus ei kärsinyt vain niiden kolmen vuoden aikana, jotka hän suoritti julkista palvelutyötä, tai vain niiden muutamien päivien aikana, kun hän kulki ristin tietä. Ei, hän kärsi koko elämänsä ajan, minkä hän vietti maan päällä. Hän, joka oli synnitön, joutui elämään päivittäin keskellä kadotetun ihmiskunnan mädännäisyyttä ja syntisyyttä.

Hänen oman perheensä jäsenet olivat sitä mieltä, että hän oli mennyt järjiltään. Uskonnollinen yhteisö ymmärsi häntä väärin ja väitti häntä riivaajien vaivaamaksi mieheksi. Hänen omat opetuslapsensa eivät ymmärtäneet häntä ja kun hän olisi tarvinnut heitä eniten, nämä ottivat jalat alleen. Syntymästä ristille asti hänen elämänsä oli täynnä kipua, yksinäisyyttä ja loputonta väärin ymmärtämistä. Häntä kutsutaan kipujen mieheksi ja sairauden tuttavaksi. Sellainen on Uuden Testamentin Jeesus.

Tämän kaiken keskellä hän päätti kärsiä lihassa ja sanoa "ei" itselleen. Hän ei koskaan taistellut itsensä puolesta, puolustanut omaa asiaansa tai hyökännyt ketään vastaan puolustaakseen oikeuksiaan. Ja lopulta Jeesus saattoi sanoa "Ei minun tahtoni, vaan sinun" ja ottaa vastaan ristin täyttääkseen Isänsä tahdon.

Lihassa kärsiminen tuli Jeesukselle keinoksi oppia kuuliaisuutta Isän tahdolle. Ja hänen elämänsä on esimerkki meille, kuten Pietari toteaa: *Kärsihän Kristuskin teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, jotta seuraisitte hänen jälkiään (1.Piet.2:21).*

Pysyen vahvana loppuun asti

Mikä siis oli syy Kristuksen kärsimyksen ja kuolemaan? Ihmiskunnan sovittaminen. Samoin on meidän kohdallamme. Meistä voi tulla sovituksen välikappaleita vain jos haluamme hyväksyä lihassa kärsimisen - valiten itsensä kieltämisen ja hyväksyen sen, että meidän oma tahtomme kuoletaan.

Rakas ystävä, jos haluat pysyä vahvana loppuun asti, kun palvelet Herraa, silloin sinun tulee tehdä harkittu päätös aseistaa mielesi ja olla valmis kärsimään kuten Jeesus teki. Ei se ole koskaan lihalle helppoa, jos haluamme varata aikaa ollaksemme yksin rukouksessa, paastota useita päiviä, luopua määrätyistä aineellisista eduista tai jopa seurata Herran johdatusta ja mennä jonnekin tosi vaikealle lähetyskentälle. Mutta se on valinta, jonka teemme muiden hyväksi.

Kaikkina elämänsä päivinä, kun Pietari oli opetuslapsi, hän kamppaili omien oikeuksiensa puolesta ja ykköspaikasta ryhmässä. Mutta kirjeessään hän kuitenkin puhuu meille (sisällöllisesti) näin:

"Veljet ja sisaret, ottakaa Jeesuksesta esimerkkiä. Jos jonain hetkenä irrottaudutte tästä todellisuudesta, paholainen saa teistä otteen. Se merkitsee, että yhtäkkiä ihmissuhteet alkavat hajota ja koston ja katkeruuden ja anteeksiantamattomuuden henki saa teissä vallan. Älkää taistelko, älkää riidelkö, älkää etsikö ensimmäisiä sijoja. Älkää etsikö yhtään mitään. Seuratkaa aina häntä, joka kärsi teidän puolestanne. Tässä on taistelussa pysymisen salaisuus".

Kun teemme näin, silloin eivät mitkään asiat - eivät olosuhteet, eivät pettymykset, rahavaikeudet, väärinymmärtämiset tai johtajien tai työtovereitten lankeemukset - voi saada aikaan lipsumista pois taistelukentältä!

Teetkö tämän päätöksen Jeesuksen ja hänen valtakuntansa vuoksi tänään?

K.P.Yohannan © 2007

Alkuperäisen artikkelin lähteenä on käytetty verkkosivustoa www.gfa.org Julkaistu luvalla. Copyright © Gospel for Asia, 1800 Golden Trail Court, Carrollton, Texas 75006 USA.